

324

1734. Σύμβασις ἐν Ναούσῃ Πάροϋ, ἀπὸ 2 Ὀκτ., ἀνέκδοτος, ἐν ΕΒΕ Τμ. χφφ. Ξ 662.

«Ἐπειδὴ εἰς τὰ σπήτια, ὅπου ἀγόρασεν ὁ μάστρο Φ.Κ. ἀπὸ τὸν Ν.Π., ἐπρόβαλεν ὁ σιὸρ Δ.Α., ὡς ἐδικὸς καὶ κοληταράνος, γυρεύοντας τὰ αὐτὰ σπήτια, ὅθεν, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ἐσυμφώνησαν ἀγαπητερὰ καὶ τὸν μετροῦ τὰ 55 γρόσια ὁ σιὸρ Δ. . . . καὶ τὰ λαμβάνει ὁ μάστρο Φ., σωστὰ καὶ ἀνελλιπῇ καὶ ἀποξενώνεται ἀπὸ τὰ αὐτὰ σπήτια καὶ τὰ παραδίνει εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ ὑποταγὴν τοῦ ρηθέντος ἀγοραστοῦ σιὸρ Δ. . . .».

325

1734. Σύμβασις σεμπρίας ἐν Ἀργοστολίῳ,

ἐν 298, σ. 408-409. Δίδεται εἰς σεμπρίαν χωράφιον, τοῦ «δουλευτοῦ» ὑποχρεουμένου νὰ τὸ φυτεύσῃ σταφίδα, νὰ τὸ σπείρῃ καὶ νὰ τὸ καλλιεργῇ, «νὰ κἀνῇ ὅλες τὲς ἐξοδες καὶ σπόρον τοῦ ὁ δουλευτῆς», νὰ μοιράζωνται δὲ τὰ κέρδη, τρία «ὁ ἀφεντάμπελος» καὶ δύο ὁ δουλευτῆς, εἰς βάρος τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι καὶ αἱ ζημίαι τοῦ κτήματος.

326

1734. Ἀχτναμές σ. Μαχμούτ Α', ὑπὲρ μ. Καϊσαρείας Παρθενίου, ἐν περιληπτικῇ μεταφράσει, ἐν 9, σ. 50-53. Τὸ πρωτότυπον ἐν Μουσείῳ Μπενάκη, ἐν Ἀθήναις.

« . . . Οὐδεὶς γάμος δύναται νὰ γίνῃ ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ μητροπολίτου. Ὅταν ὑπάρχουν διαφοραὶ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπέμβῃ, ἐκτὸς τοῦ μητροπολίτου.

Ἐπίσης οὐδεὶς τῶν ἐπιτοπίων ἀρχόντων δύναται νὰ ἐπέμβῃ εἰς γάμον, διαζύγιον, συμβιβασμόν, ὄρκον καὶ ἀφορισμόν, ὅπερ εἶναι ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ μητροπολίτου.

Ἐὰν μεταξὺ τῶν ἱερέων, καλογήρων καὶ ἀσκητῶν ὑπάρχει τις, ὅστις κατὰ νόμον ἡμάρτησε καὶ πρέπει νὰ συλληφθῇ, ἢ σύλληψις τοῦ δὲν δύναται νὰ γίνῃ παρὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ἱερωμένου.

. . . Οὐδεὶς δύναται νὰ ἐξισλαμισθῇ βία καὶ ἄνευ τῆς θελήσεώς του.

. . . Ὁ ἔλεγχος τῶν λογαριασμῶν κληρικῶν καὶ κοινοτήτων γίνεται μόνον ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου, χωρὶς νὰ δικαιούται νὰ ἐπέμβῃ ἄλλος τις.

Ἐν περιπτώσει θανάτου ἱερωμένου, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ περιέρχονται εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὁ δὲ κασέμης, ἢ ὁ βοῦβόδας, ἢ ὁ σούμπασης, ἢ ὁ μουτεβελῆς καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ ἔχοντες ἐξουσίαν, δὲν ἀναμιγνύονται.

Ἐν περιπτώσει θανάτου παράνομον γάμον συνάψαντος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀποκλειομένου τῆς Ἐκκλησίας, οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν ἱερέα νὰ τὸν κηδεύσῃ.

Ἐὰν ὑπάρχῃ τάμα ἢ ἀφιέρωμα τινὸς εἰς τὸν μητροπολίτην ἢ τὸν πατριάρχην καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του οἱ κληρονόμοι δυστροπήσουν, ἢ Κυβέρνησις ἐπεμβαίνει, κατὰ σύστασιν τοῦ μητροπολίτου, καὶ ἀποδίδει ταῦτα εἰς τὸν δικαιούχον.

Οἱ εἰς τὰ ὑποκείμενα τῇ μητροπόλει μέρη ἰσχύοντες καὶ προύχοντες δὲν δικαιούνται νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς τὸν μητροπολίτην, λέγοντες. «πάντρεψε αὐτόν» «διόρισε αὐτόν ἢ παῦσε αὐτόν τὸν παπᾶν», κλπ. οὔτε νὰ τοὺς φέρουν καμμίαν δυσκολίαν.